

דף סב.

יו"ד סימן רפב סעיף ו

עין משפט א.

ו. ז. הקמיעין אם היו מכוסים ה' מותר ליכנס בהם לבית הכסא, ואם לאו אסור.

או"ח סימן מג סעיף ה

עין משפט ב.

ה. ה. אם רוצה להכנס לבית כסא קבוע לעשות צרכיו חולצן בריחוק ד' אמות, וגוללן ברצועות שלהם ואוחזן בימינו ובכגדו כנגד לבו.

הגה: וי"א אפי' בלא צרכיו וטוב להחמיר.

או"ח סימן לב סעיף מב

מב. ס. השי"ן של תפילין הלכה למשה מסיני שיעשה בעור הבתים של הראש כמין שי"ן בולטת מקמטי העור ט' שי"ן אחד מימין המניח י של ג' ראשין, ושי"ן אחד משמאל של ד' ראשין כ'.

הגה: מ"מ אם הפך אינו נפסל ל'.

או"ח סימן לב סעיף נב

נב. עא. יכניס הרצועה תוך המעברתא ויעשה קשר כמין דלת מ' בשל ראש

ה. ה"ה אם מכוסים בכגד או בשאר דברים. ובברכי יוסף הביא מרדב"ז דמותר ליכנס לביה"כ בכתבי הדברי תורה שבכיסו ובפרט אם הם בכתב פרובנציא והוא שאנו קוראין אותיות רש"י, וכן בכתב מעל"ק והוא כתב חצי קולמוס.

ט. ובתחלה עושה ביד ולא בדפוס דיש לחוש לחק תוכות ובכדי שיהיה יפה משלימים עם הדפוס, קול יעקב אות קצ"ב.

י. וי"א הוא איטר הולכים אחר ימין ושמאל העולם, מ"א ס"ק נ"ח.

כ. והטעם של ג' ראשין נגד ג' אבות העולם, ושל ד' כנגד האמהות ועוד יש טעם נסתר, ועוד טעמים, עיין קול יעקב אות קצ"ד.

ל. אבל אם חסרה אחת פסול, קול יעקב אות קצ"ה.

מ. וצריך לעשותו לשמה ולא ע"י קטן, מפרמ"ג, א"א אות ס"ט.

אם פתח התפילין כדי לבודקן והסיר הרצועה, כשמחזירה לא יתנה בעוד הקשר עליה אלא יש להתיר הדלת והיו"ד ואח"כ לעשותן שוב משום חשש תולמ"ה. ויש מתירין שלכתחלה יזהר בזה. קול יעקב אות רל"ט.

וכמין יו"ד בשל יד להשלים אותיות שד"י עם השי"ן בשל ראש.

הגה: ויעשה הקשרים כסדר אותיות השם^ב, קודם השי"ן בבית שבראש ואח"כ עשיית קשר הדלת ואח"כ היו"ד בתפילין שביד.

עין משפט ג.ד. אר"ח סימן שג סעיף ט.י.

ט. ה. לא תצא אשה במחט נקובה לפי שאין דרך להעמיד קשריה בנקובה והוי משוי וחייבת^ס, ובשאינה נקובה אם מעמדת בזה קשריה^ע מותר לצאת בה, אבל בלי זה אסור^פ.

י. ו. לא תצא בטבעת שיש עליה חותם^ז ואם יצאה חייבת, וכשאינן עליה חותם לא תצא^ק ואם יצאה פטורה.

אר"ח סימן שא סעיף ח ט

ח. יג. לא יצא אדם במחט התחובה לו בכגדו^ר בין נקובה בין שאינה

נ. אבל בדיעבד אין זה מעכב.

ס. שבת ס"ב.

ע. וי"ו היינו קשרי צעיפה או שסוגרת בה פתחי חלוקה וכיוצא בזה, ב"י, ומשמע דכל שמעמדת בזה קשריה אפי' אינו תכשיט מותר וה"ה שמוותרת בסיכת ביטחון, אבל הב"ח כתב דוקא במחט העשויה ג"כ להתקשט בה, אבל בלי שזה תכשיט אסור, והט"ז בס"ק ז' והמ"א בס"ק ח' השיגו על הב"ח וכתבו ההיפך דדוקא שהמחט אינו תכשיט ומעמידה בזה קשריה מותר, אבל כשהיא תכשיט אע"פ שמעמדת בזה קשריה אסור שמא תוציאה להראות לחברתה ותעבירוה ד"א בר"ה.

והא"ר כתב דדעת השו"ע שמוותר גם כשהמחט תכשיט אם זה עשוי להעמיד קשריה, ודעת האחרונים להחמיר, ובאינה תכשיט נהגו להקל. כה"ח אות ל"ג.

פ. והט"ז בס"ק ח' כתב דחיוב ג"כ יש בזה שהרי המחט כאן אינה תכשיט, ועיין בכה"ח אות ל"ו.

צ. מגמ' שם ס"ב. שאין דרך אשה לשאת עליה טבעת שיש עליה חותם, וע"כ לא הוי תכשיט וא"כ אם יוצאת בו חייבת שהוי משוי גמור והוציאה כדרכו, כה"ח אות ל"ז-ל"ח.

ק. שמא תשלפנו להראותו ותעבירונו ד"א, ובדיעבד פטורה כיון שהוא תכשיט.

ר. לא איירי כאן באומן דזה בסעיף י"ב. אבל אם הוציא המחט בידו בין איש בין אשה חייבים בין בנקובה בין כשאינה נקובה. מ"א ס"ק י"ד.

ואם המחט תחובה בכגדו ע"מ לחבר שפתי חלוקו ומלבושיו צ"ע אם מותר לאיש בזה, ומסי' ש"ג הלכה ט' והלכה י"ח משמע דרק לאשה מותר בכה"ג.

והכלל בזה לפי הזמן אם דרכן לצאת כך בחול ולא הוי תכשיט הוי דרך הוצאתו וחייב, ואם אין דרך הוצאתו בכך בחול פטור אבל אסור משום דאינו גם תכשיט, אלא שנחלקו באיזה מחט הוי דרך הוצאתו בזמן התלמוד. והכל נמדד לפי רוב המקום דאם אין הרוב

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

נקובה, ואם יצא בנקובה חייב ובשאינה נקובה פטור, וי"א הפך הדברים ש.

יד. לא יצא בטבעת שאין עליה חותם ת, ואם יצא חייב א, ואם יש עליה חותם לרש"י פטור ב אבל אסור, ולר"ת ורמב"ם מותר דאינו תכשיט אלא לאיש ג. אבל דבר שהוא תכשיט בין לאיש בין לאשה אסור ד גם לאיש לצאת בו.

עין משפט ה. אר"ה סימן שא סעיף כא

כא אין יוצאים בתיבה זקופה ומחצלת, אבל יוצאים בשק ויריעה וחמילה (פי' בגדים גסים).

עין משפט [ה]. אר"ה סימן שא סעיף מב

מב. אם מצא תפילין בשבת במקום בזוי שאין משתמרים ובמקום סכנה שגזרו שלא להניחן, מכסה אותם במקומן והולך, ואם אין סכנה להניחן ויש בהם רצועות שבזה ניכר שהם תפילין ולא קמיעות ה מכניסן

דרכן להוציא בכך אע"פ שמיעוט מאנשי המקום מוציאים בכך פטור דבטלה דעתן אצל כל אדם, כה"ח אות מ"ח.

ש. ולדעת הרא"ש בין בנקובה בין באינה נקובה אם יצא בה פטור משום דהוצאה כלאחר יד היא, כה"ח אות מ"ט.

ת. שבת ס"ג וכעולא, ובאין עליה חותם פעמים האשה נותנת לבעלה להוליך לה הטבעת לאומן ושם אותה באצבעו עד שמגיע לשם וא"כ אף בחול הוי דרך הוצאתו בכך וחייב דהרי אינו תכשיט לאיש, מ"א ס"ק ט"ז, וכ"ש בידו ממש.

א. ובסי' ש"ג סעיף י"ח כתב דבזה"ז נהגו האנשים לצאת בטבעת שאין עליה חותם והרי היא כתכשיט ומותר, אך הכל לפי הזמן והמקום, כה"ח אות נ"א.

ב. פטור אבל אסור מדרבנן, אבל לר"ת ורמב"ם מותר אפי' לכתחלה, כה"ח אות ט"ו.

ג. ולא שייך שמא יבא להוציאו ויטלטלנו בר"ה, והרמב"ם כתב דנהגו שלא לצאת בטבעת כלל, וכ"כ בחידושי רע"א סי' ש"ג דבעל נפש יחוש לעצמו, כה"ח אות נ"ג.

ד. כיון שבאשה גזרו שמא תשלוף אותם ותבא להעבירם בר"ה גם באיש גזרו כן דלא פלוג חכמים, ב"ח וט"ז.

ו. ואם הטבעת או הצמיד עשוי לרפואה שאין אדם עשוי להזיזו מותר לצאת בו, כה"ח אות נ"ה ממאירי.

ה. ב"י ומ"א ס"ק נ"ג, ובזה"ז שאין דרך לעשות קמיעין כמו תפילין גם במצא אותן בלא רצועות צריך לשמרן, כה"ח אות רמ"ה.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

זוג זוג דרך הנחתן^י עד שיכניסם כולם, ואם היו הרבה שלא יכול להכניסן זוג זוג עד שתחשך ישאר שם לשומרן עד הלילה, ואם ירא מפני הלסטים מוליכן פחות פחות מד' אמות, או נותנם לחבירו וחבירו לחבירו עד שמגיע לחצר החיצונה^י.

עין משפט ז.ז. או"ח סימן שג פעיף יא

יא לא תצא בכוליאר, והוא תכשיט שקושרת בו מפתחי חלוקה, ולא בכובלת. והוא קשר שקשור בה בושם שריחו טוב.

דף סב :

עין משפט א. או"ח סימן רמא פעיף א

א. המטיל מים בפני מטתו והוא ערום הוא אחד מהדברים ששונה הקב"ה וגם מביא עניות על עצמו, והוא שמטיל המים לצד המטה אבל פניו לצד חוץ או אפי' בפניו לצד המטה ולתוך כלי^ח ולא על הקרקע מותר.

- ו. אחד בזרוע והשני של הראש על ראשו, והקשה בתוס' יו"ט דהרי שבת לאו זמן תפילין הוא וא"כ מדוע לא יניח ב' זוגות ביחד שהרי אין בזה בל תוסיף, ותירץ כיון שאין אנו בקיאים במקום לשנים ע"כ מכניסן אחד אחד.
- ואשה אסורה להכניסם, מ"א ס"ק נ"ד. כיון שזו מצות עשה שהזמן גרמא והן פטורות הו"ל משוי לגבם. וי"א דאשה ג"כ מותרת היום שאין לנו ר"ה, וגם הכנסתה על זרועה וראשה הוי הוצאה כלאחר יד ומשום בזיון התפילין מותר, כה"ח אות רמ"ח.
- ז. ושם חבירו העומד בחצר יושיט את ידו ויטול אותם מידו בעודו הולך שנמצא הוא עושה עקירה מר"ה וחבירו עושה הנחה ברשות היחיד, אבל לא יזרוק אותם כלאחר יד משום בזיון התפילין.
- ח. ות"ח צריך שיכפה עליו כלי דא"א שלא יבא לידי הרהור תורה, או יתן לתוכו רביעית מים.

עין משפט ב.ג.

או"ח סימן קנח סעיף ט

ט. י. צריך לזהר בנטילת ידיים שכל המזלזל ט בנט"י חייב נידוי, ובא לידי עניות ונעקר מן העולם.

עין משפט ד.

אה"ע סימן כא סעיף א

- א. צריך שהאדם יתרחק מאוד מאוד מהנשים י לפי שנפשו מחמדתן.
- ב. אסור לקרוץ בעיניו כ, בידי או ברגליו, או להביט ביופיה או לשחוק עם אחת מהעריות, וה"ה להקל ראש כנגדה או להריח בבשמים שעליה.
- ג. אסור להסתכל בנשים שעומדות על הכביסה, או ל בבגדי צבעונים של אשה שמכירה אפי' אינם עליה, שמא יבוא להרהר בה.

ט. וי היינו, דכשאוכל תמיד בלא נט"י נעקר מן העולם שעובר על דברי חכמים, והיינו שבתחלה בא לידי עניות ואח"כ מת בלא עיתו ונעקר מן העולם, וע"כ צריך לזהר בזה אפי' פעם אחת שהרי עונשו כ"כ חמור.

וי גם חיוב בנידוי אינו אלא למי שמזלזל בזה תמיד, כה"ח ע"ד. ומי שהוא בנידוי השמירה מסתלקת ממנו ועי"ז בא לידי עניות ומפסיד ממונו, כה"ח אות ע"ז מהזוהר.

וי ובשער הגלגלים מובא דהמזלזל בנט"י מתגלגל במים.

וי ושם מי שאינו מברך ברכת הנהנין ומזלזל בהם חוץ מזה שגוזל אביו ואמו גם מתגלגל במים ויש שמתגלגלים בבעלי חיים.

וי ובשער רוה"ק דף ט' ע"ב כתב כי עיקר השגת האדם אל רוה"ק תלויה ע"י כוונת האדם וזהירותו בכל ברכות הנהנין, שעל ידם מתבטל כח חותם הקלי' הנאחזות במאכלים ומשקים ומתדבקים באדם האוכלם אם לא מברך הברכה כמו שצריך בכוונה ובשמחה, כה"ח אות ע"ה-ע"ו.

וי ומי שאינו זהיר בנט"י שבא לידי עניות רמוז ג"כ דבר זה בראשי תיבות ענ"י שבא לידי עניות אבל אם נוטלם כראוי יש לכוון לראשי תיבות ענ"י שזה בגימטריה ק"ל שהם כמספר ה' היות הגבורות ויכוון ע"י הנטילה למתקם ע"י החסדים שהם המים ועי"ז יהיה עשיר, כה"ח אות ע"ח.

י. אע"פ שאמרו מיעוטן בעריות, מ"מ אם רגיל בחטא זה קשה לפרוש יותר משאר עבירות, כ"כ הב"ש.

כ. אבות דר"נ ורמב"ם, ושבת ס"ב ע"ב.

ואסור להביט ביופיה. והר"י כתב שזה איסור תורה ולהרמב"ם האיסור מדרבנן, ובפנויה לכו"ע מדברי קבלה, אבל בהרהור אף בפנויה אסור מן התורה, כ"כ הב"ה.

ל. גמ' בתרא כו' ע"ב, וע"א דף כ' ע"ב, ודוקא במכירה שע"ז מצויר לו איך נראית עם הבגדים הצבועים שהם יפים, ודוקא אם ראה אותה פעם אחת עם בגדים אלו.

א ד. היה בשוק^מ, מסלקה לצדדים או לאחוריו.^נ ובפתח אשה זונה לא יעבור אפי' בריחוק ד' אמות. והמסתכל אפי' באצבע הקטנה של אשה ונתכוון להנות, כאילו הסתכל בערוה ממש.

א ה. אסור לשמוע^ס קול ערוה, או לראות שערה, והעושה כן מכין אותו מכת מרדות, ודברים אלו אסורים גם בחייבי לאוין.

מ. גמ' ברכות ס"א ע"א, רץ ומסלקה לצדדים וגמ' קידושין פ"א ע"א. וגמ' שבת ס"ד ע"ב.

נ. החשוד על אשה שהיא ערוה לו, מתריין בו שלא יעבור אף בפתח ביתה ואם יעבור ילקו אותו, מיבמות נ"ב ע"א.

ס. ברכות כ"ד ע"א. ודוקא קול שירה, אבל דיבור מותר. אך לשאול בשלומה גרע טפי ואסור. כ"כ ח"מ וב"ש מהרשב"א, ודוקא קול ערוה אבל בפנויה או אשתו מותר, חוץ מבשעת התפילה, ובספר באר שבע אסר בין בבתולה בין באלמנה, והתיר רק בקול אשתו שלא בשעת התפילה, כ"כ הב"ה. ואם היא ארוסה אסורה, כ"כ הדגול מרבכה ממהר"י הלוי בתשובה.